

παιδείας ὑπουργὸς τῆς Πρωσίας ὠμίλησεν ἐν τῇ βουλῇ κατὰ τῶν ἀνοικειῶς καὶ ἀτόπως καταφερομένων ἐναντίον τῶν ἐπὶ ζώντων ζώων γινομένων φυσιολογικῶν πειραμάτων.

Τίνες εἶνε λοιπὸν αἱ ὑπηρεσίαι τοῦ ζώου τούτου; Ἐκαμεν ἄρα γε πρᾶξιν τινα ὁμοίαν πρὸς τὴν τῶν χηνῶν ἐκείνων τοῦ Καπιτωλίου, αἵτινες ἔσωσαν τὴν κοσμοκράτειραν πόλιν ἀπὸ τοῦ ὀλέθρου; — Οὐδαμῶς· ἡ μόνη πρᾶξις αὐτοῦ συνίσταται εἰς τὸ ὅτι ἠναγκάσθη, ὡς καὶ πολλοὶ τῶν ὁμοίων του, πολλὰ νὰ ὑποστῇ. Ὁ ἐν Βερολίῳ καθηγητὴς Ἑρμάννος Μούγκ εἶχε κάμει ἐπ' αὐτοῦ πειράματα οὐκ εὐάριθμα πρὸς λύσιν τοῦ σπουδαίου ζητήματος περὶ τῆς ἐγκεφαλικῆς λειτουργίας. Τὸ κρανίον του εἶχεν ἀνοιχθῇ, ἀπὸ τοῦ ἐγκεφάλου του εἶχον ἀποκοπῇ διάφορα τεμάχια καὶ μετὰ τὴν παρατήρησιν τῶν εἰς τὸν νοητικὸν καὶ αἰσθητικὸν βίον του ἐπελθουσῶν μεταβολῶν ἐθεραπεύθη πάλιν ὁ πολύτλας πίδηκος καὶ ἐδωρήθη τῷ βερολιναιῷ ἰχθυοτροφείῳ. Ἐν αὐτῷ διάγει μέχρι τῆς σήμερον ἀνετον πιδηκικὸν βίον καὶ εἶνε τόσον ὑγιής, ὥστε οὐδεὶς δύναται ποτε νὰ φαντασθῇ ὅτι τῷ ἐλλείπουσιν ὁλόκληρα τεμάχια τοῦ ἐγκεφάλου του.

Ἄλλ' ὄχι μόνον ὁ κυνοκέφαλος οὗτος πιδηκος τοῦ Μούγκ ὑπῆρξεν ὄργανον τῆς ἐπιστήμης· διότι ἄπειρος εἶνε ὁ ἀριθμὸς τῶν πιδηκῶν καὶ κυνῶν, οἵτινες ἐθυσιάσθησαν ἕως οὗ ἡ ἐπιστήμη ἐξαγάγῃ τὰ εἰς αὐτὴν κατέληξεν ἤδη σπουδαῖα συμπεράσματα περὶ τῆς ἐγκεφαλικῆς ἐνεργείας.

Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ αἰῶνος τούτου ἐπεκράτει ἡ γνώμη ὅτι ὁ κυρίως ἐγκεφαλὸς ἦτον ἡ ἕδρα τῆς θελήσεως καὶ τῶν ἐντυπώσεων καί, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πειραμάτων τοῦ γάλλου φυσιολόγου Φλοῦρενς, ἐπίστευον ὅτι ἀόριστα ἦσαν τὰ μέρη τοῦ ἐγκεφάλου, ἐν οἷς παρήγοντο ὀρισμένα ἐντυπώσεις καὶ αἰσθήματα. Ἀλλὰ περὶ τὸ ἔτος 1870 δύο ἱατροί, ὁ Fritsch καὶ ὁ Hitzig, εἶρον ὅτι ἐν τῇ φαιᾷ οὐσίᾳ ὑπῆρχον θέσεις, τὰς ὁποίας ἅμα ὡς ἠρέθιζον διὰ τοῦ ἡλεκτρικοῦ ρεύματος, προσεκάλουν διαφόρους μυϊκὰς συστολὰς εἰς τὴν ἀντίθετον τοῦ σώματος πλευράν. Ἐντεῦθεν λοιπὸν ὀρμηθέντες καὶ

μιμητὴν ἔχοντες εἰς τοῦτο τὸν μνημονευθέντα καθηγητὴν Ἑρμ. Μούγκ ἐξηκολούθησαν τὰ πειράματά των, ἕως ὅτου ἐξηκρίβωσαν τὰ ἐξῆς φαινόμενα.

Ὁ ἐγκεφαλικὸς φλοιὸς (φαιᾷ οὐσία) κατατέμεται κατ' ἀμφοτέρας τὰς πλευράς εἰς διάφορα τμήματα, ὧν ἕκαστον ἀντιπρόσωπεύει ὀρισμένην τινα αἰσθησιν, εἰς ἕκαστον δηλαδὴ ἐξ αὐτῶν παράγονται αἱ οἰκτεῖαι ἐντυπώσεις τῆς αἰσθήσεως ταύτης. Εἰς τὴν φαιᾷν οὐσίᾳ τοῦ ὀπισθοκρανίου λοβοῦ ἔδρευε ἡ αἰσθησις τοῦ φωτός καὶ ἡ ὄρασις, ἀν δὲ τὸ μέρος τοῦτο, ὀπτική σφαῖρα ἀποκαλούμενον, ἀμφοτέρωθεν ἀφαιρεθῇ, τὸ ζῶον ἀποτυφλοῦται ἐντελῶς, καίτοι ὁ ὀφθαλμὸς ἐξακολουθεῖ νὰ βλέπῃ. Ἡ φαιᾷ οὐσία τοῦ κατὰ τοὺς κροτάφους λοβοῦ αἰσθάνεται τὸν ἦχον καὶ παράγει τὴν αἰσθησιν τῆς ἀκοῆς, κάτωθεν δ' αὐτῆς κεῖται ἡ σφαῖρα τῆς ὀσφρήσεως. Τὴν μεγίστην τέλος ἔκτασιν ἔχει ἡ πρὸς τὸ αἰσθημα τῆς ἀφῆς ἀνταποκρινόμενη φαιᾷ οὐσία, ἀφ' ἧς προέρχονται πᾶσαι αἱ τῶν μυῶνων καὶ τοῦ δέρματος συστολαὶ καὶ κινήσεις. Μόνον τὸ κεντρικὸν τῆς γεύσεως ὄργανον δὲν εὑρέθη μέχρι τοῦδε μετὰ βεβαιότητος.

Εἰς τὰς ἀνακαλύψεις ταύτας δυνάμεθα νὰ προσθέσωμεν καὶ πολλὰς ἄλλας ταύτοχρόνως γενομένας σπουδαίας παρατηρήσεις. Ἐκεῖνο τὸ ζῶον, ὃ ἀφῆρεσαν τὰ κεντρικὰ μέρη τῶν δύο ὀπτικῶν αὐτοῦ σφαιρῶν, εἶνε ψυχικῶς τυφλόν, δηλαδὴ βλέπει μὲν τὰ πάντα, ἀλλὰ δὲν δύναται ν' ἀναγνωρίσῃ ὅ,τι βλέπει. Σὺν τῷ χρόνῳ δὲ διδάσκεται πάλιν ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ ὁρώμενον, καὶ τοῦτο διότι βαθμυδὸν τὰ περιφερικὰ τῆς ὀπτικῆς σφαίρας μέρη καταλαμβάνουσι τὴν θέσιν τοῦ κέντρου. Ὅτι διὰ τῶν πειραμάτων τούτων οὐ μόνον πλουτίζονται αἱ γνώσεις ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ πολλάκις καθίσταται δυνατὴ ἡ θεραπεία σοβαρῶν ἐγκεφαλικῶν νοσημάτων τοῦ ἀνθρώπου, εἶνε ἤδη ὑπὸ τῶν πραγμάτων τρανῶς ἀποδεδειγμένον καὶ ἐπικεκυρωμένον ὑφ' ὅλων τῶν δοκίμων καὶ πεπειραμένων Ἀσκληπιαδῶν.

* — *

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

Ὁ καθηγητὴς κύριος Piglheim εἶνε ἀμίμητος εἰς τὴν ζωγραφίαν παιδικῶν μορφῶν, καὶ μίαν, τὴν ὠραιότεραν ἴσως ἐκ τῶν εἰκόνων τοῦ εἵδους τούτου, θεωροῦσιν οἱ Γερμανοὶ τὸ *Nini*, τρυφερωτάτην προσηγορίαν τῶν βρεφῶν. Ἡ δρόσος, ἡ γλυκύτης, οἱ ὀφθαλμοί, τὸ ἦθος καὶ τὸ μελαγχρονικὸν πρόσωπον, ὅλα αὐτὰ εἶνε σπάνια πράγματα ἐδῶ, καὶ ὡς συνηθέστατα παρ' ἡμῶν πολιτογραφουσι τὸ εὖμορφον ἔργον τοῦ καλλιτέχνου εἰς τὴν Ἀνατολήν, ὅπου τόσαι ὠραῖαι μητέρες ἔχουσι νὰ ἐπιδείξωσι τοιοῦτους θησαυρούς.

— Ἡ Ἀνοιξίς εἶνε νεώτατον ἔργον τοῦ γνωστοῦ ἤδη τοῖς ἡμετέροις Ἀναγνώσταις ζωγράφου τοῦ *Παραμυθίου*. Καὶ ἐν τούτῳ διαλάμπει ἡ χάρις τοῦ χρωστήρος· ἐκείνου, ὅστις γράφει τόσον ὠραίους ὀφθαλμούς, ὅσον ὠραίους δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ ὁ Θεὸς τοὺς ὀφθαλμούς τῶν Γερμανῶν, ὡς ἠθέλην εἰπεῖ ὁ Χάινε ἀν ἐπέζη καὶ ἐβλεπε τὰς εἰκόνας τοῦ δαυμανίου τούτου ὁμογενοῦς του. Τὴν ἀβρότητα τῆς ἰδανικῆς τοῦ καλλιτέχνου συλλήψεως ἠθέλομεν ἴσως ἀδικήσῃ διὰ πεζῆς ἐνταῦθα κριτικῆς χρονοτριβῆς, ἣν σκοπίμως δύνανται ν' ἀντικαστήσωσιν οἱ ἀφελέστατοι καὶ ἐρμηνευτικοὶ αὐτοὶ στίχοι τοῦ Σολωμοῦ μας, ἐν ἑλληνικῇ παραφράσει ἐξωραϊσάντος τὴν ἄνοιξιν τοῦ *Μεταστασίου*:

Ἀπ' τὴν ἀνοιξί, ποῦ ἐγύρισε,
Οὐρανὸς καὶ γῆς εὐφράνθη,
Μὲ τὸ χόρτο καὶ μὲ τ' ἄνθι
ΠΑΪΖΕΙ ὁ ζέφυρος τερπνὰ.

Ἥλιου ἀχτῖνα καθαρῶτατη
Τοῦ βουνοῦ τὰ χιόνια λυώνει,
Ποῦ τὸ γέο του ξεφυτρώνει
Πράσιν' ἔντομα λαμπρό·

Τὸ σιγὸ τὸ κυματάκι
Εἰς τὰς ἀκρὰς του φλοισβίζει,
Καὶ τὸ ἀνδρορροστολίζει
Μὲ τ' ἀκούμητα νερά.

Τὸ ἰσχυρὸ τὸ δέντρο, ποῦ εἶδανε
Σταθερὸ καιροὶ καὶ χρόνοι,
Τὰ κλωνάρια ξελαφρώνει
Ἀπ' τὰ χιόνια τὰ ἐκνηρά.

Παντοῦ, ἰδοῦ, ξυπνοῦν καὶ τρέμουν
Ἄνθια χίλια ἀπὸ τὸ χῶμα,
Ποῦ εἶνε ἀπεύραχτα εἰς τὸ χῶμα
Ἀπ' τ' ἀλέτρια τὰ σκληρά.

Ἡ βοσκοῦλα ἐρωτευμένη
Πάει 'ς τὸ ρεῦμα νὰ κυττάξῃ,
Γιὰ νὰ βάλῃ ὠραῖα 'ς τὰ ῥέζι
Τὰ ξανθὰ της τὰ μαλλιά

— Εἰς τῶν ἀξιοτέρων μαθητῶν τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου εἶνε ὁ ζωγράφος τῆς *Ἀποκαθηλώσεως τοῦ Χριστοῦ*, περιφύμου μεταξὺ τῶν ἐξόχων ἀριστουργημάτων τῆς Ἰταλικῆς

Ἀναγεννήσεως. Αἱ σύγχρονοι κατασκευαστικαὶ τῆς Ἐκκλησίας μας λειτουργίαι καὶ οἱ ὥραιοι στίχοι τοῦ κυρίου Κλέωνος Ραγκαβῆ παρέχουσι τὴν περιπεθεστέραν ἐρμηνείαν τῆς ὕψιλης εἰκόνας, ἥτις διαμφισβητεῖ τὰ πρωτεῖα πρὸς ὅμοιον ἔργον καὶ αὐτοῦ τοῦ Ροῦβενς.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅμως, ὅτι ἐπαράχθη ἡ ἡσυχία τοῦ πτωχοῦ βατράχου. Ὡσεὶ μὴ ἤρκει μία μοχθηρὰ γαλῆς μορφή νὰ κόψῃ τὰ ἥπατά του, τρεῖς αἰμοβόροι γάτοι, μὲ μύστακα εὐζωνικῶς δέξ, μὲ σκοπούς φονικωτάτους παρου-

σιάσθησαν ἐμπρὸς τοῦ τόσον ἀπροσδοκῆτως. Εἶνε τόσον νευρικός, καὶ ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ, ὅτι θὰ τὸν ἐκλάβουν ἀντὶ τοῦ ὀμηρικοῦ ἀντιπάλου του, τοῦ μυός, καὶ θὰ κατασπαραχθῇ τόσον ἀνηλεῶς, θὰ χάσῃ τὰς φρένας του. . . Ἀρὰ γε θὰ προφθάσῃ νὰ πηδῇ κατακέφαλα εἰς τὸ νερόν τῆς θεοπέμπτου ἐκείνης λεκάνης, καὶ νὰ σωθῇ; — Τὴν ἀπορίαν ταύτην τῶν εὐαίσθητων Ἀναγνωστῶν τῆς Κλειῶς δύναται νὰ λύσῃ μόνος ὁ κ. C. Reichert, ὁ γράψας τὴν χαριεστάτην ταύτην εἰκόνα.

ΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΞ ΕΣΠΕΡΙΑΣ.

Ἐν ἐλλείψει προχείρων κατηγοριῶν ἓνα καὶ μόνον ἐπιδαψιλεύουσι τὰ γερμανικὰ φύλλα ἔπαινον τῇ ἑλληνικῇ κυβερνήσει, ἥτις — λέγουσιν — χαρακτηρίζεται ὡς ἡ τακτικωτέρα πασῶν εἰς τὰς ἐν Εὐρώπῃ πληρωμάς της, ὑπερακοντίσασα καὶ αὐτὴν τὴν ἀγγλικήν, χρησιμοποιοῦσαν συνήθως ὅλην τὴν τραπεζιτικὴν τῆς παντοκρατορίας

πρὸς διαθέσιν καὶ ἐνὸς λεπτοῦ εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἐνῷ τῆς πτωχῆς Ἑλλάδος τὸ χρήμα εἶνε ὑπὸ τὰ ὄμματα τοῦ παραγγελιοδόχου κατὰ τὴν υπογραφὴν οὐδὲν ποτε συμβολαίου διὰ τὰς προμηθείας τῶν συγγρόνων παρασκευῶν. Τοῦτο ἀναγράφω ἐνταῦθα πρὸς φήμισιν τῶν ὁμογενῶν μικροπορισκῶν τῆς διασπορᾶς, οἵτινες, ἂν συνεζήτουν τὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐν ξέναις γλώσσαις, ἀμέσως ἤθελον συστηθῇ ὑπὸ τῶν ἀκούοντων ἀλλογενῶν εἰς τὰς διευθύνσεις Ἰουδαϊκῶν ἐδῶ ἐφημερίδων ὡς οἱ μοχθηρότεροι τῶν μισελλήνων καὶ οἱ φιλοφωγώτεροι τῶν ἐθνικῶν μεταπρατῶν.

Ἡ ἐσχάτος ἐν Λονδίῳ γενομένη θεατρικὴ παράστασις τοῦ Φάουστ ἐκίνησεν ὅλων τῶν θεατρικῶν κύκλων τὴν περιέργειαν, ἐθεωρήθη δὲ τὸ γεγονός τοῦτο ὡς παράδοξον φαινόμενον εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς σκηνῆς. Ἰδοὺ πῶς κρίνουσι καὶ τί γράφουσι περὶ τῆς παραστάσεως ταύτης οἱ γερμανοὶ: „Ὅτε ὁ Γκαίτε ἔγραφε τὰ ποιήματά του, πανταχοῦ ἐπεκράτει πνεῦμα κοσμοπολιτικὸν καὶ τοῦτο ἐνεφύσησεν εἰς τὴν ἐν τῇ ψυχῇ του εἰκόνα ζωηρὴν τινα τόνον, ἐνότητά τινα καὶ ἀρμονίαν, οἷαν πᾶν ἀριστοτέχνημα ἀπαιτεῖ. Ἡ σχέσις τοῦ ἀγαθοῦ πρὸς τὸ πονηρὸν τὸν ἀπασχολεῖ. Αὐτὸ εἶνε τὸ ζήτημα, ἡ ὑπόθεσις, τὸ ἐρυθρόν νῆμα τὸ δι' ὅλου τοῦ ποιήματος, τοῦ „Φάουστ“, διυφαινόμενον. Ὁ ποιητὴς παριστάνει ἡμῖν τὸ πονηρὸν πνεῦμα ὡς δύναμιν, ὡς „δαίμονα δημιουργικόν“, εἰς τοῦτον δ' ἀντιπαρθέτει τὸν „Φάουστ“ πολιορκούμενον καὶ δεσμευόμενον ὑπὸ τοῦ ἀρνητικοῦ πνεύματος, περιερχόμενον τὸν κόσμον, μεταπίπτοντα ἀπὸ τοῦ ἔρωτος εἰς τὴν ἀρχαίαν τέχνην, ἀπὸ ταύτης εἰς τὴν πολιτικὴν, τὸν πόλεμον καὶ τὴν τεχνουργίαν. Τὸ πονηρὸν εἶνε ἡ ὁρμή, τὸ ἀποτέλεσμα δὲ εἶνε πάντοτε ἀγαθόν, προσδευτικόν. Ἡ πρὸς τὴν ἀπάτην τάσις παρέχει αὐτῷ πλοῦτον θετικὸν καὶ ἀνυψοῦ τὸν ἄνθρωπον — τὸν Φάουστ — ἐν τῷ βίῳ. Ὁ Ἀδάμ Σμῖθ παρέστησε τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, αἱ δὲ περὶ τοῦ πλούτου τῶν ἐθνῶν θεωρίαι του εἶνε, ὡς ὁ „Φάουστ“, καθαρὸν ποίημα.

Ὁ κόσμος ἐνετράφη ἐν τῇ αἰσιοδοξίᾳ. Οἱ λαοὶ ἐνηγκαλίζοντο ἀλλήλους, εἰς δὲ Ναπολέον ἡδύνατο πανταχοῦ νὰ παρουσιάξῃται ὡς λυτρωτῆς καὶ προστάτης. Πρὸ πάντων δὲ οἱ γερμανοὶ ἐφαίνοντο καταληφθέντες ὑπ' ἐνθουσιασμοῦ πρὸς τὴν ἐν τῷ „Φάουστ“ ἰδέαν. Δι' αὐτοὺς οἱ ψυχροὶ τοῦ διαβόλου ὄνυχες ἦσαν κέρας Ἀμαλθείας, ἐνόμιζον δὲ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ στερηθῶσι τῆς ἐξ αὐτῶν εὐλογίας. Παρεδόθησαν εἰς τὴν γοητείαν καὶ ἐφώνησαν τῷ Σατανᾷ: „Ἐμφανίσθητι!“

Ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ πεῖρα ἀπεδείχθη πικρά. Ἡ ῥοδόχρους εἰκὼν ἤρχισε ν' ἀμυδροῦται, ν' ἀποσβέννεται καὶ νὰ διαρρηγνύεται, μέχρι δὲ τῆς σήμερον λείπει ἀκόμη ἀπ' αὐτῆς τὸ ἐπὶ χροῖσμα ἐκεῖνο, ὅπερ ἐλάμπρυνε τὸσον τὰ ἀρχικὰ της ἐκεῖνα χρώματα.

Τὸν „Φάουστ“ δὲν ἐννοοῦμεν πλέον.

Ἐν τῷ „Λυκεῖῳ“ τοῦ Λονδίνου ὁ κ. Will φέρει ἐπὶ τῆς σκηνῆς γελοιογραφίαν τοῦ ποιήματος. Ὁ „Φάουστ“ παριστάνεται ὡς ἀπλοῦκος γραμματοδιδάσκαλος, ὅστις, καθὼς καὶ ὅλα τὰ λοιπὰ τοῦ δράματος πρόσωπα, γίνεται παίγιον καὶ ὄμμα τῶν σαρκασμῶν τοῦ φέροντος τὸν ἐρυθρόν μανδύαν Ἑρρίκου Ἰρβιγγος. Οὗτος, ὡς Μεριστοφελῆς, ἀφαιρεῖται πᾶσαν τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ οὐσίαν καὶ παρίσταται ἡμῖν ὡς κακοῦργος τῶν τριῶν, προσπαθὼν μάλιστα, κατὰ τὸ Λονδίνειον ἔθος, καὶ αὐτὸς νὰ διαφθεῖρῃ καὶ νὰ παρασύρῃ τὴν ἀτυχῇ Μαργαρίταν εἰς φόνον τοῦ τέκνου της, ἐν ᾧ ἐν τῷ δράματι τοῦ Γκαίτε παρίσταται μόνον ὡς βοηθὸς καὶ συνεργάτης τοῦ Φάουστ, τοῦ κυρίου προσώπου. Διὰ νὰ μὴ αἰσθανθῇ δὲ τις ὅτι αὐτὰς τὰς ἐλλείψεις κατεβλήθησαν ἄμετροι κόποι πρὸς μεγαλοπρεπῆ τῆς σκηνῆς διακόσμησιν ἢ βαλπούργους ὡς παρέχει ἀφορμὴν νὰ ἐκτεθῶσιν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἅπασαι αἱ περικαλλεῖς ἐρηστρίδες καὶ ἡ βασιλίσσα μεταξὺ αὐτῶν, ἡ διάσημος μὲς Ellen Terry. Αὐτῇ, ἥτις πολὺ καταλλήλως θὰ ἡδύνατο νὰ παραστήσῃ τὴν Ἑλένην, ἠναγκάσθη νὰ ὑποκριθῇ τὴν ἀπλοῦκην καὶ χωρικήν γερμανίδα κόρην, ἀκορέστως προσβλέπουσαν τὸν κλιιδιώτατον ὅλον τῶν ποτὲ ὑπαρξάντων Φαύστων.

Εἶνε σκληρὸν νὰ βλέπῃ τις τὴν τὴν διαστροφὴν τοῦ λαμποῦ ποιήματος καὶ τὴν ὑπὸ πέπλους πολυτελεῖς κεκρυμμένην ἀπαισιοδοξίαν νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ Γκαίτε. Ἀλλ' εἶνε ἀδύνατον νὰ κατανοηθῇ πλέον ἐν Ἀγγλίᾳ τὸ πρότυπον τοῦ Φάουστ. Διότι εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, ὅπερ ὁ Γκαίτε ἐν τῷ ποιήματι του ἐνέδωσε τόσον ποιητικὴν περιβολήν, οὐδεὶς ἄνθρωπος πιστεύει πλέον καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ἀγγλίᾳ — καὶ ἴσως οὐδεὶς ποτε ἐπίστευσεν ἄχρι τοῦδε, ἐκτὸς τοῦ Ἀδάμ Σμῖθ, τοῦ ἀπλοῦκου καὶ ἀσκητικῶν βίον διάγοντος σοφοῦ τῆς Σκωτίας.

Ἡ κυρία Ἰουλιέττα Ἀδάμ, ἥτις, ὡς γνωστόν, ἐκδίδει τὴν „Nouvelle Revue“ διαμαρτύρεται ἐν τινι ἐπιστολῇ αὐτῆς πρὸς τὸν „Φιγαρό“ κατὰ τῆς παραστάσεως τοῦ „Λοεγκριν“ ἐν Παρισίοις ἡ ἀλλαχὺ τῆς Γαλλίας ἐν θεάτρῳ ὑποστηριζομένῳ ὑπὸ τοῦ ταμείου τῆς Κυβερνήσεως.

Εἰς τὸ Μουσεὸν τῶν Βρυξελλῶν διεβιάσθη ἐσχάτως ἡ εἰδήσις, ὅτι ἐν τινι κώμῃ τῆς Σαβοΐας ἀνεκαλύφθη ἄγνωστὸς τις μέχρι τοῦδε εἰκὼν τοῦ διασώμου ζωγράφου τῆς Ὀλλανδίας βάν Δύνκ. Λέγεται ὅτι ὁ καλλιτέχνης οὗτος ταξιδεύων ποτὲ εἰς Ἱταλίαν ἠσθένησε κατ' ὁδὸν καὶ ἠναγκάσθη ἐπὶ πολλοὺς μῆνας νὰ παραμείνῃ εἰς τὸ μονήρες τοῦτο καὶ ὁρεῖν ὡχρίον. Ἐνταῦθα τυχὼν ἐξαιρετικῆς περιποιήσεως παρὰ τινος ἀπλοῦ ἀγρότου ἐξωγράφησε πρὸς ἀμοιβὴν αὐτοῦ τὸ μικρὸν του θυγάτριον. Ματαίως ἔκτοτε προσεπάθουν ὅλα τὰ μουσεῖα τῶν Κάτω χωρῶν ν' ἀνεύρωσι τὴν εἰκόνα ταύτην, μόλις δὲ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἰς ἐρασιτέχνης, ὁ μαρκήσιος Κόστα δὲ Βαρεγκάρ, ἠτύχησεν ὁ ἴδιος ν' ἀνεύρῃ τὸ κειμήλιον, τὸ ὅποιον ἐλπίζεται ὅτι θὰ ἀγορασθῇ ἐπὶ τέλους ὑπὸ τοῦ Μουσείου τῶν Βρυξελλῶν.

Οἱ μηχανικοὶ ὅλων τῶν θεάτρων τοῦ Βερολίνου συνεληθόντες ἐσχημάτισαν σύλλογον, ὅστις μέλλει νὰ ἐξαπλωθῇ κατ' ὅλην τὴν Γερμανίαν. Ἐν τινι τῶν πρώτων γενικῶν συνεδριῶν, εἰς ἣν ἔλαβον μέρος περὶ τὰ 300 ἄτομα ἐξ ὅλων τῶν βερολιναιῶν θεάτρων μὴ ἐξαιρουμένου καὶ τοῦ βασιλικοῦ, ἐγένετο ἀποδεκτὸς ὁ κανονισμὸς αὐτοῦ. Ὡς πρῶτος πρόεδρος ἐξελέγη ὁ ἀρχιμηχανικός τοῦ θεάτρου τῆς Ὁστένδης Brutz.

Ὁ πρῶτος ὑψίφωνος τῆς „κωμικῆς Ὀπερας“ τῶν Παρισίων Trillet παρεφρόνησεν αἰφνιδίως καὶ μετεφέρθη εἰς τὸ φρενοκομεῖον.

Ὁ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει καθηγητὴς Φρειδερίκος Τσάρνκε, πολλάκις δημοσιεύσας διαφόρους πληροφορίες περὶ αὐθεντικῶν τοῦ Γκαίτε εἰκόνων, γράφει ἤδη εἰς τὴν ἐν Μονάχῳ ἐκδομένην „Γενικὴν Ἐφημερίδα“ μακρὰν ἐκθεσιν περὶ δύο εἰς ἐτι ὅλως ἀγνώστων εἰκονισμάτων τοῦ μεγάλου ποιητοῦ. Τὸ πρῶτον τούτων ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Ῥάβε τῇ 11. Μαΐου 1811, ἐν Βεῖμαρῃ, τὸ δὲ δευτέρον, περὶ οὗ αὐτὸς ὁ Γκαίτε λέγει ὅτι ἴσως εἶνε ἡ μόνη εἰκὼν, ἥτις πιστότατα αὐτὸν ἀναπαριστᾷ, ἐγράφη ὑπὸ τοῦ Σμέλλερ τῷ 1829, καὶ διατελεῖ νῦν ὑπὸ τὴν κατοχὴν τοῦ βασινοῦ φόν